

nický provoz hor, by také řádně a náležitě kontroloval, zda se tento příkaz na dole zachovává (srov. rozh. čís. 138 sb. n. s.), a nemohl tuto svou povinnost přenést na podřízené mu orgány. Nebylo-li tu náležité kontroly, bylo by tu zavinění žalovaného Artura Z-a podle § 47 úraz. zák. Toto zákonné ustanovení nevyžaduje hrubé zavinění na straně žalovaného, stačí každé zavinění podle §§ 1295 a 1299 obč. zák. Zda a jakým způsobem žalovaný Artur Z. kontrolu svého nařízení prováděl a zda byla dostatečnou, nižší soudy nezjistily a zůstalo proto v tomto směru kusým již řízení v první stolici. Že tu není spoluzavinění žalobce podle § 1304 obč. zák. a že žalovaný Artur Z. v případě svého zavinění by ručil žalobci za škodu podle § 1302 obč. zák. solidárně se žalovaným Rudolfem E-em, správně dovodil odvolací soud, jak již shora uvedeno.

Čís. 10292.

Popřev při zkušebním roku pohledávku, jest správce podstaty oprávněn vstoupiti do sporu, jenž byl následkem prohlášení úpadku přerušen a v němž jest pokračováno, a podati v něm opravné prostředky.

Jest přípustno, by pokračování ve sporu přerušeném prohlášením úpadku, bylo navrženo nejen proti správci podstaty, nýbrž i proti úpadci, byla-li pohledávka popřena i úpadcem i správcem podstaty. Proti úpadcům trvá nadále žaloba o plnění. Proti správci podstaty a proti úpadkovým věřitelům netřeba změny žaloby o plnění v žalobu o určení, ježto tato změna nastává sama sebou a jest na soudu, by rozsudkový výrok podle toho upravil.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, Rv I 1609/29.)

Žalobě proti manželům M-ovým o zaplacení peněžité pohledávky bylo oběma nižšími soudy vyhověno. Na jmění manželů M-ových byl po té vyhlášen úpadek. Dovolání správce úpadkové podstaty Nejvyšší soud nevyhověl s dodatkem, že se napadený rozsudek, pokud jde o zažalovanou pohledávku jako o pohledávku úpadkovou v úpadku žalovaných manželů, upravuje v ten rozum, že se zjišťuje, že zažalovaná pohledávka jest jako úpadková pohledávka po právu. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Především jest vyřídit námitku žalobkyně v dovolací odpovědi, že správce podstaty není k dovolání oprávněn. Tuto námitku opírá žalobkyně o to, že prý jest zažalovaná pohledávka kryta zástavními právy a že, jak lze očekávati, zažalovaná pohledávka nepřijde následkem toho

v úpadku jako úpadková pohledávka v úvahu. Námitka není opodstatněna. Nesejde na tom, zda, jak žalobkyně očekává, zažalovaná pohledávka dojde uspokojení ze zástav, rozhodným co do oprávnění správce podstaty podati dovolání jest, že zažalovaná pohledávka byla uplatněna také jako úpadková pohledávka a že ji správce podstaty při zkušebním roku popřel. Popřev pohledávku je správce podstaty oprávněn (§ 8 konk. ř.) do sporu, jenž byl následkem vyhlášení úpadku přerušen (§ 7 konk. ř.) a v němž jest pokračováno (§ 113 konk. ř.) vstoupiti a v něm dovolání podati. Žalobkyně upírá správci podstaty oprávnění k dovolání neprávem.

Dovolání správce podstaty, opřené o dovolací důvody čis. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., není opodstatněno. Pokud vytýká, že žalobkyně, navrhuje by bylo pokračováno v přerušeném sporu, nenavrhl pokračování jen proti správci podstaty, nýbrž i proti úpadcům a že neupravila žalobní žádost o plnění v žádost o určení (§ 110 konk. ř.), jakož i, že nežádala náhradu útrat podle předpisů úpadkového řádu od úpadkové podstaty, a pokud se pro tyto tvrzené vady návrhu na pokračování ve sporu správce podstaty domáhá toho, by jeho dovolání bylo vyhověno a žaloba byla, ať jako žaloba o plnění nebo jako žaloba o určení zamítnuta, nelze správci podstaty dáti za pravdu a nelze jeho dovolacímu návrhu vyhověti. Nebylo nepřipustné, pokud se týče není vadou, navrhla-li žalobkyně pokračování v přerušeném sporu nejen proti správci podstaty, nýbrž též i proti úpadcům. Úpadci při zkušebním roku popřeli zažalovanou pohledávku, Josef M. co do polovice a co do úroků vyšších nad 5½ %, Žofie M-ová popřela zažalovanou a k úpadku přihlášenou pohledávku vůbec. Podle předpisů úpadkového řádu (§§ 110, 113 konk. ř.), ježto i správce podstaty pohledávku popřel, bylo ovšem v přerušeném sporu pokračovati proti správci, ale nebylo závady, by nebylo pokračováno ve sporu i proti úpadcům. Rozhodnutí proti správci nemělo by podle § 112 a 113 konk. ř. účinek proti úpadcům, jichž odpor proti přihlášeným pohledávkám nemá v úpadku právní význam (§ 109 konk. ř.), a by věřitel odpor úpadců proti pohledávce odstranil, může i proti nim ve sporu, a to co se jich týče, s ponecháním původního žalobního žádání o plnění pokračovati (Srovnej Bartsch-Pollak Konkursordnung str. 595 pozn. 4, 5 u § 110 konk. ř.). Co se týče změny žalobní žádosti při pokračování ve sporu o plnění proti správci podstaty, zabýval se nejvyšší soud touto otázkou již v rozhodnutí sb. n. s. čis. 4548, na něž se odkazuje, a dovodil, že změny původního žádání, o plnění, v žádání o určení (§ 110 konk. ř.) při pokračování v přerušeném sporu proti správci podstaty nebo úpadkovým věřitelům, kteří pohledávku popřeli, netřeba, ježto změna ta se rozumí sama sebou. V řečeném rozhodnutí také dovedeno, že ke změně žádosti v žádost určovací, která, jak řečeno, sama sebou nastává, jest přihlížeti z úřadu a že s hlediska § 405 c. ř. s. není závady, by soud rozsudkový výrok proti správci podstaty a úpadkovým věřitelům podle uvedené změny neupravil.